

МРАЗКО

Превод от руски: Стоянка Мозгова, 1984

chitanka.info

Имало едно време един дядо, който живеел с втора жена. Дядото имал дъщеря и бабата имала дъщеря. Всички знаят какво е да живееш с мащеха: и тъй да се обърнеш — ще ядеш бой, и инак да се обърнеш — пак ще ядеш бой. А родната дъщеря каквото и да направи — все по главата я милват: браво на нея.

Заварената дъщеря и добитъка пасла и поила, и дърва и вода в къщата мъкнела, и печката палела, и къщата подмитала — и всичко това преди да се съмне... Но с нищо не можела да угоди на бабата — и това не било тъй, и онова не било тъй.

Вятърът поне като духне, стихва, а старата баба като започне да мърмори, скоро не спира. Намислила мащехата да умори завареницата си.

— Откарай я, дядо — рекла тя на мъжа си, — където искаш, само да не я виждат очите ми! Откарай я в гората, в лютия студ.

Натъжил се старецът, заплакал, обаче нямало какво да се прави, с бабата не можело да се спори. Впрегнал коня:

— Качвай се, мила дъще, в шейната.

Отвел бездомното момиче в гората, стоварил го до една пряспа под голяма ела и си заминал.

Седи си момичето под елата, трепери, тръпки го побиват. Изведнъж чуло, че някъде наблизко Мразко чука по елите, от еличка на еличка скача, пощраква. Озовал се той на елата, под която девойчето седяло, и започнал да я пита отгоре:

— Топло ли ти е, девойче?

— Топло ми е, братко Мразко, топло ми е.

Започнал Мразко да слиза по-надолу, по-силно сковавал студът, по-силно стягал мразът:

— Топло ли ти е, девойче? Топло ли ти е, красавице?

Момичето едва си поело дъх:

— Топло ми е, братко Мразко, топло ми е.

Мразко слязъл по-надолу, по-силно защракал, по-лют станал студът:

— Топло ли ти е, девойче? Топло ли ти е, красавице? Топло ли ти е, душичке?

Момичето започнало да се вдървява, едва-едва си размърдало езика:

— Ох, топло ми е, Мразко, топло ми е, гълъбче!

Тогава Мразко се смилил над момичето, увил го с топли кожуси, стоплил го с пухени одеяла.

А мащехата вече помен прави, палачинки пече и вика на мъжа си:

— Отивай, стари дъртако, да докараш дъщеря си да я погребем!

Отишъл старецът в гората, стигнал до онова място и какво да види — под голямата ела седи дъщеря му, весела, румена, с кожух от самур, цялата обсипана със злато и сребро, а край нея стои сандък с богати подаръци.

Зарадвал се старецът, натоварил цялото богатство в шейната, качил дъщеря си и я повел в къщи.

А в къщи бабата палачинки пече, а кутрето под масата се разлаяло:

— Бау, бау! Дядо щерката си със злато и сребро ще доведе, а бабината никой за жена не ще.

Бабата му хвърлила една палачинка:

— Не така лаеш! Тъй трябва: „Бабината щерка за булка се стяга, а дядо на своята кокалите кара...”

Изяло кутрето палачинката и пак залаяло:

— Бау, бау! Дядо щерката си със злато и сребро ще доведе, а бабината никой за жена не ще.

Бабата пак му подхвърлила палачинка и го била, но кутрето си знаело своето...

Изведнъж заскърцала портата, отворила се вратата и в къщата влязла завареницата — цялата сияе, със злато и сребро обсипана. А след нея мъкнат един висок и тежък сандък. Бабата погледнала и само разперила ръце...

— Впрягай, стари дъртако, другия кон! Да заведеш моята дъщеря в гората и да я оставиш на същото място...

Дядото качил бабината дъщеря в шейната, завел я на същото място в гората, оставил я в пряспата под същата ела и си заминал.

Седи бабината дъщеря и трака със зъби.

А Мразко чука из гората, от ела на ела скача, пощраква, към бабината дъщеря поглежда:

— Топло ли ти е, девойче?

А тя му отговаря:

— Ох, студено ми е! Престани да скърцаш и да щракаш, Мразко...

Мразко започнал да слиза по-надолу, по-силно затрещял, по-студено станало:

— Топло ли ти е, девойче? Топло ли ти е, красавице?

— Ох, ръцете и краката ми замръзнаха! Махай се, Мразко!

Още по-надолу се спуснал Мразко, затрещял, защракал, съвсем студено станало:

— Топло ли ти е, девойче? Топло ли ти е, красавице?

— Ох, съвсем ме вкочани! Да пукнеш дано, проклети Мразко!

Разсърдил се Мразко и такъв лют студ пуснал, че бабината щерка се вкочанясала.

На разсъмване бабата вдигнала мъжа си:

— Впрягай коня по-бързо, стари дъртако, заминавай за щерката ми, докарай я цялата със злато и сребро...

Заминал дядото. А кутрето се раз лаяло под масата:

— Бау, бау! За дядовата щерка ергените се стягат, а на бабината кокалите в торба карат.

Бабата му хвърлила едно парче баница:

— Не така лаеш! Ще кажеш: „Бабината щерка със злато и сребро карат...”

Но кутрето си знае своето:

— Бау, бау! На бабината кокалите в торба карат...

Скръцнала портата, хвърлила се бабата да посрещне дъщеря си. Отметнала рогозката, а дъщеря ѝ мъртва лежи в шейната.

Завайкала се бабата, но било вече късно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.